

Arrest

nr. 344 535 van 8 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X op 1 december 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, afkomstig uit Nagorno-Karabach, komen volgens hun verklaringen België binnen op 23 december 2023 en verzoeken op 29 december 2023 om internationale bescherming. Op 19 november 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien als verzoeker als ten aanzien van verzoekster, een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (veilig derde land). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Nagorno-Karabakh. U werd daar geboren en woonde er tot 2013. U verhuisde toen naar Nederland waar u verbleef tot 2017. U keerde terug naar Nagorno-Karabakh en woonde

te Stepanakert tot uw vlucht in 2023 toen u verhuisde naar Yeghvard in Armenië wegens het conflict in de regio. U verbleef daar tot uw definitieve vlucht uit Armenië in 6 december 2023.

U verklaarde dat u werkte voor het Rode Kruis te Nagorno-Karabakh voor het vervoeren van zieken en voortdurend de grens tussen Nagorno-Karabakh en Azerbeidzjan overstak. In de zomer van 2023 vervoerde uw hulpkonvooi een zekere V. K.. U werd tegengehouden aan de grens zoals gebruikelijk, maar moest even wachten gezien er volgens de grenswacht iets niet zou kloppen met de documentatie van een van de patiënten. De rest van het konvooi reed al door. Nadien werd u door de grenswacht weggestuurd zonder deze patiënt. V. K. leek later gearresteerd te zijn geweest door de Azeri's en berecht voor oorlogsmisdaden. Diezelfde dag werd u gecontacteerd door de Armeense staatsveiligheid die u uitnodigden voor een gesprek. U ging akkoord en sprak met de staatsveiligheid. Ze stelden u vragen en drongen erop aan dat indien u iets verder wist u dat moest zeggen. U was namelijk te zien of bewakingsbeelden dat u sprak met een soldaat aan de grens en u had ook geld ontvangen van een Syriër die woonachtig was in Nederland of België. De staatsveiligheid vond dit volgens u verdacht. Toen u naar Yeghvard verhuisde werd u opnieuw opgeroepen door de staatsveiligheid en ging daar opnieuw naartoe. Ze stelden u dezelfde vragen en ze vertelden u dat ze u opnieuw zouden oproepen, maar dat u bewijzen moest neerleggen dat u niets te maken zou hebben met de arrestatie van V. K.. U werd wederom in november 2023 opgeroepen op gesprek met de staatsveiligheid maar besloot om niet te gaan en ontvluchtte het land op 06 december 2023. U reisde naar België waar u aankwam op 23 december 2023 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 29 december 2023. Uw ouders ontvingen eind december een bijkomende brief van staatsveiligheid waarin vermeld staat dat men u zoekt gezien u niet kwam opdagen bij de door hun opgelegde afspraak.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, geboorteakte, werkbadge, rijbewijs, huwelijksakte, certificaat en diploma van uw Nederlands onderwijs. Het paspoort, de geboorteakte, diploma van uw echtgenote en oproepingsbrieven van de Armeense nationale veiligheidsdienst. U legde ook een usb-stick neer met videomateriaal betreffende de arrestatie van V. K.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u afkomstig bent uit Nagorno-Karabakh, een – zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier – de facto onafhankelijke regio die officieel tot Azerbeidzjan behoort, maar vanaf de jaren 1990 in de praktijk vanuit de eigen hoofdstad Stepanakert werd bestuurd door etnische Armeniërs die er wonen. Sinds de overgave van de de-facto-autoriteiten op 20 september 2023 hebben de Azerbeidzjaanse autoriteiten opnieuw de controle over de regio. U bent in het bezit van een Armeens paspoort uitgereikt in Stepanakert (met de code 070) hetgeen echter nog niet betekent dat u ook automatisch een Armeens staatsburger bent.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Armenië voor u als een **veilig derde land** kan worden beschouwd. In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Armenië zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Armenië partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, het Tweede Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, met het oog op de afschaffing van de doodstraf. Daarnaast zijn er tal van (inter)nationale mensenrechtenorganisatie actief in Armenië, die toezicht houden op de mensenrechtensituatie in het land, zoals: het Helsinki Committee of Armenia (deze organisatie houdt zich bezig met het monitoren van mensenrechtenschendingen en het bevorderen van mensenrechten in Armenië); Mission Armenia NGO (werkt samen met UNHCR om vluchtelingen en ontheemden te ondersteunen met basisbehoeften zoals voedsel, dekens en hygiëneproducten); Amnesty International (rapporteert over mensenrechtenschendingen

in Armenië en voert campagnes voor de bescherming van mensenrechten); Human Rights Watch (deze organisatie documenteert en rapporteert over mensenrechtenschendingen wereldwijd, inclusief Armenië); UNHCR (de VN vluchtelingenorganisatie biedt hulp aan vluchtelingen en ontheemden in Armenië, vooral in de context van het conflict met Azerbeidzjan). Er moet aldus worden benadrukt dat Armenië niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het nonrefoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt ook dat etnisch Armeense vluchtelingen afkomstig uit Nagorno-Karabakh bij aankomst al worden beschouwd als personen met tijdelijke beschermingsstatus waarvoor sociale en financiële hulp is voorzien en wiens status gelijkwaardig is aan de vluchtelingenstatus. Bovendien kunnen ze op een vereenvoudigde wijze het Armeens staatsburgerschap bekomen. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat u in Armenië (minimaal) de status had van vluchteling waaraan zekere hulp was verbonden en dat u op eenvoudige wijze er het staatsburgerschap kon en kan bekomen. Voorts bleek u zelf ook gebruik te hebben gemaakt van deze mogelijkheden om er hulp te krijgen (CGVS 2 p. 9).

Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt ook dat etnisch Armenen afkomstig uit Nagorno-Karabakh wat betreft de mogelijkheid om Armenië te kunnen in- en uitreizen sinds 28/01/2024 over het specifieke Armeens vluchtelingenpaspoort (met de code 070) dienen te beschikken alsook over het certificaat van tijdelijke bescherming. Blijkens uw beweringen zou u een dergelijk certificaat niet hebben. Ook blijkt dat een dergelijk Armeens paspoort door sommige E.U.-landen niet langer beschouwd wordt als een reispaspoort. Niets belet u echter om zich bv. met de hulp van de Armeense ambassade in België in regel te brengen om zo de nodige documenten te bekomen om uw terugreis naar Armenië mogelijk te maken.

Aan uw beweringen (CGVS 1 p. 21 & 23) dat u als vluchteling uit Nagorno-Karabakh geen rechten had noch hulp kon krijgen in Armenië, valt dus helemaal niet te rijmen met uw eigen verklaringen én met de hierboven aangehaalde informatie.

Daar waar u verder nog aanhaalde dat u uw gehele leven - buiten de periode in Nederland - in Nagorno-Karabakh heeft gewoond en er een wezenlijk verschil is tussen Armenië en Karabakh dient er te worden opgemerkt dat u geenszins aantoonde dat u vervreemd zou zijn van de Armeense normen en waarden (CGVS 2 p. 18). U beheerst de taal en heeft ook enige tijd in Armenië doorgebracht. Verder heeft u ook de Armeense etniciteit alsook uw beide ouders. Bovendien bleek uw vrouw volgens haar verklaringen ook hier naar een Armeens cultureel centrum te zijn geweest (CGVS K. 2 p. 6). Dat u Armenië als een vreemd land aanschouwt en de Armeense normen en waarden vreemd zou zijn weet bijgevolg niet te overtuigen.

Het CGVS stelt zo verder vast dat uw verklaringen strijdig zijn met de door u neergelegde documenten en uw eerdere verklaringen.

U verklaarde zo dat u tweemaal met de Armeense staatsveiligheid was gaan praten. Een keer in Nagorno-Karabakh, en een keer in Armenië. U verklaarde dat de tweede keer dat u ging spreken was nadat u opgeroepen werd via brief in oktober (CGVS 1 p. 12, 15-16; CGVS 2 p. 7-8). Echter staat in de brief van 28 december die u neerlegde vermeld dat u voordien tweemaal werd geconvoceerd, maar u op geen verscheen, noch een geldig excuus gaf om uw afwezigheid te rechtvaardigen. Dit doet ernstige twijfels opkomen over uw geloofwaardigheid alsook aan de authenticiteit van deze convocaties. Des te meer gezien er in Armenië een hoge graad van corruptie heerst en het niet onmogelijk is om officiële documenten te verkrijgen tegen betaling waardoor dergelijke documenten sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Op de DVZ verklaarde u bovendien dat u drie keer was gaan spreken met de Armeense staatsveiligheid, met name twee keer in Nagorno-Karabakh en een keer in Armenië zelf (Verklaring DVZ Nr. 3.5). Tijdens uw persoonlijke onderhouds verklaarde u echter maar twee keer met de staatsveiligheid te hebben gesproken (CGVS 1 p. 11-12, 15-16; CGVS 2 p. 6-8). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u zich mogelijks verkeerd had uitgedrukt (CGVS 1 p. 22) hetgeen echter niet te rijmen valt met uw uitdrukkelijke verklaringen hieromtrent die u liet noteren bij het invullen van de Vragenlijst.. Dit plaatst verdere vraagtekens bij uw geloofwaardigheid.

Voorts bood uw vrouw volatiele en weinig aannemelijke verklaringen betreffende de ontvangst van deze oproepingsbrieven.

Zo verklaarde ze aanvankelijk dat u al deze brieven per post op jullie adres in Yeghvard ontving (CGVS K. 2 p. 4). Later verklaarde ze dan weer dat deze brieven eigenlijk naar het postkantoor werden verstuurd (CGVS K. 2 p. 9). Toen haar werd gevraagd waarom deze niet op jullie adres aankwamen in Yeghvard verklaarde ze verder dat ze het eigenlijk niet wist, maar het mogelijks was omdat jullie zich later registreerden (CGV K. 2 p. 9). Dit weet niet te overtuigen gezien zij voordien zeer duidelijk vermeldde dat jullie desbetreffende brieven aankregen op jullie adres in Yeghvard (CGVS K. 2 p. 4). Bovendien is het weinig aannemelijk dat zulke brieven niet aangetekend zouden verstuurd worden (CGVS K. 2 p. 4).

Verder stelt het CGVS dat u weinig aannemelijke verklaringen bood betreffende uw vervolging door de Armeense staatsveiligheid.

Er werd u zo gevraagd waarom de Armeense staatsveiligheid u niet kwam zoeken gezien u verschillende keren niet verscheen nadat ze u opriepen voor een gesprek en u weken niets van uzelf liet horen. Daarop verklaarde u dat u in Yeghvard geen domicilieadres of een concreet adres had (CGVS 2 p. 9). U verklaarde daarentegen dat u later zich daar wel registreerde gezien er hulp werd uitgereikt voor vluchtelingen uit Nagorno-Karabakh (CGVS 2 p. 9). U verklaarde bovendien ook dat u ettelijke keren van telefoonnummer veranderde om zo de staatsveiligheid te ontwijken (CGVS 2 p. 9-10). Het is opmerkelijk dat indien de staatsveiligheid u verdacht van landsverraad, ze u niet op een actievare wijze zouden trachten op te sporen gezien u wel degelijk een geregistreerd domicilieadres had, ze dit adres wisten gezien ze u persoonlijke brieven stuurden, en er duidelijke aanwijzingen waren dat u trachtte om de staatsveiligheid te ontwijken.

Verder verklaarde u dat de Armeense staatsveiligheid u op onrechtstreekse wijzen lieten weten dat men u verdacht van landsverraad (CGVS 1 p. 12; CGVS 2 p. 16). Daarentegen blijkt u nooit te zijn aangeklaagd in Armenië en kon u op geen concrete wijze aantonen dat men u daadwerkelijk verdacht van landsverraad (CGVS 2 p. 17-18). Er werd u bovendien gevraagd of u ooit een advocaat of enige hulporganisaties aansprak in Armenië, gezien u duidelijk vreesde dat u valselijk beschuldigd zou worden. U verklaarde daarop echter het volgende: "Ik wist dat er niets was tegen mij. Als ik niets verkeerd had gedaan, waarom zou ik een advocaat aanspreken?" (CGVS 2 p. 16). Er werd u echter gewezen op het feit dat u wel besloot om uw land te ontvluchten waarop u verklaarde dat er niets in te brengen was tegen de Armeense staatsveiligheid (CGVS 2 p. 16). Het is bevreemdend dat u vreesde valselijk beschuldigd te worden door de Armeense staat, maar u het onnodig vond om een advocaat te contacteren om minstens een gesprek te hebben over mogelijke juridische stappen die u zou kunnen zetten (CGVS 2 p. 15-17). Bovendien bleek u ook niet de hulp van het Rode Kruis in te schakelen ondanks dat ze u dit wel concreet aanboden (CGVS 2 p. 15). U verklaarde namelijk dat u nadat u de eerste keer sprak met staatsveiligheid dit ook vermeldde bij uw werkgever waarop ze u ook vertelde dat ze alle middelen zouden gebruiken om hier iets aan te doen (CGVS 1 p. 19). U dacht echter dat het Rode Kruis uiteindelijk toch niets zou kunnen bereiken waardoor u hierna hen nooit meer betrok in uw problemen (CGVS 1 p. 19; CGVS 2 p. 15). Het is vreemd dat -in de door u geschetste context- u noch een advocaat aansprak, noch de hulp van het Rode Kruis gebruikte die ze u zelf aanboden.

Verder bleek u ook geen enkele interesse te tonen in uw eigen vervolgingsfeiten nadat u het land verliet. Zo bleek u niets verder te hebben gehoord betreffende uw problemen nadat u Armenië ontvluchtte (CGVS 1 p. 13). Wanneer u werd gevraagd wat u dacht dat er zou gebeuren bij een terugkeer naar Armenië kon u louter zeer speculatieve verklaringen bieden dat u zou gearresteerd worden (CGVS 1 p. 22). Er werd gevraagd of er dan een arrestatiebevel tegen u was, maar hierop kon u louter verwijzen naar de brieven die u neerlegde waarin staat geschreven dat men u zou trachten op te sporen (CGVS 1 p. 22). Dit document toont echter niet aan dat u daadwerkelijk zou gearresteerd of vervolgd worden bij terugkeer naar Armenië en zijn momenteel ook al bijna twee jaar oud. Ook toen u specifiek werd gevraagd om bijkomende informatie te vergaren en overhandigen aan het CGVS betreffende de actuele toestand van uw vermeende vervolgingsfeiten liet u na om dit te doen ondanks dat u meer dan twee maanden de tijd had om dit te verwezenlijken (CGVS 2 p. 17-18). Indien u werkelijk politieke vervolging vreest in Armenië kan er van u worden verwacht dat u meer inspanningen zou leveren om bijkomend bewijsmateriaal te bekomen ter staving van uw verklaringen en u actiever uw eigen vervolgingsfeiten zou opvolgen. Het feit dat u naliet om dit te doen brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Ter overvloedige verklaarde u en uw vrouw ook dat zij de Armeense ambassade zou gecontacteerd hebben met vragen betreffende haar paspoort uit Nagorno-Karabakh (CGVS 1 p. 21; CGVS K. 1 p. 5, CGVS K. 2 p. 6-7). Indien u daadwerkelijk politieke vervolging vreest in Armenië is het bevreemdend dat uw vrouw wel de Armeense ambassade zou contacteren in verband met een vervallen paspoort gezien de Armeense staat volgens u de actor van vervolging zou zijn (CGVS 1 p. 10-11; CGVS 2 p. 12-13) én zij met deze actie zo de bevoegde Armeense autoriteiten op de hoogte bracht van jullie verblijfplaats hetgeen jullie redelijkerwijze zouden willen verborgen houden gelet op jullie beweringen dat de Armeense staatsveiligheid u viseerde.

Al deze redenen samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u aangehaalde vervolgingsvrees.

Betreffende de problemen die uw schoonbroer had stelt het CGVS dat u nergens aanhaalt dat u omwille van deze redenen een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

U verklaarde namelijk dat uw schoonbroer opgeroepen zou zijn geweest voor 2023 door de Armeense staatsveiligheid en gedurende een week werd vastgehouden. Hij zou daarbij ook zijn geslagen door personeel van de Armeense staatsveiligheid (CGVS 1 p. 20-21). U laat echter na om hier enig concreet bewijs van te leveren, noch aan te tonen dat u omwille van deze feiten een vrees bij terugkeer zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat dit een probleem is dat los staat van uzelf en u ook nog lange tijd in Nagorno-Karabakh en Armenië zou zijn verbleven na dit vermeend incident zonder zelf geloofwaardige problemen te hebben ondervonden (CGVS 1 p. 21).

Betreffende uw problemen om terug te keren naar Armenië als inwoner van Nagorno-Karabakh merkt het CGVS op dat u hier geen vervolgingsfeiten aan weet te koppelen.

U verklaarde namelijk dat u geen kennissen meer in Armenië zou hebben en dat de levensomstandigheden voor mensen uit Nagorno-Karabakh in Armenië te wensen overlaten (CGVS 1 p. 21). Het CGVS erkent dat het niet altijd makkelijk is voor personen die gevlucht zijn uit Nagorno-Karabakh om opnieuw een leven op te bouwen. Echter zet de Armeense staat zich wel degelijk in om hen te ondersteunen en zijn dit louter socio-economische problemen die vreemd zijn aan de vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen of uw bredere administratief dossier blijkt verder dat u of uw vrouw enige problemen zouden ondervinden bij een terugkeer naar Armenië, of jullie niet in staat zouden zijn om jullie opnieuw te integreren in de Armeense maatschappij. Jullie zijn beiden de Armeense taal machtig, zijn etnisch Armeens en hebben enige tijd gewoond in Armenië. Jullie hebben beiden bijgevolg de mogelijkheid om de Armeense nationaliteit te bekomen zonder enige problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan **momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag**. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord over de Zangezour-corridor in gang gezet (zie info blauwe map).

Deze verklaring voorziet met name in de ontwikkeling van de "Trump-route", die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit.

Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat uw verblijfplaats in Armenië te Yeghvard was, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).

In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen:

Uw paspoort, geboorteakte en rijbewijs alsook uw vrouw haar paspoort, geboorteakte en diploma tonen aan dat jullie Armenen zijn afkomstig uit Nagorno-Karabakh. Dit wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. De huwelijksakte toont aan dat jullie gehuwd zijn, dit wordt ook niet in vraag gesteld door het CGVS. Uw certificaat en diploma van Nederlandstalig onderwijs staat los van uw vrees ten opzichte van Armenië. De oproepingsbrieven tonen aan dat u mogelijks opgeroepen bent in het kader van een onderzoek door de Armeense staatsveiligheid. Echter is er onduidelijkheid betreffende de authenticiteit van deze brieven gezien uw verklaringen strijdig zijn met de inhoud ervan en dit louter kopieën zijn. Ook blijkt dat er in Armenië nog steeds een hoge graad van corruptie aanwezig is en zulke documenten bijgevolg ook tegen betaling kunnen worden verkregen. Zelfs indien deze documenten authentiek zijn tonen deze op geen enkele wijze aan dat u zou beticht worden van landsverraad en weet dit de weinig aannemelijke context die u gaf betreffende uw vervolgingsfeiten te weerleggen. De videofragmenten tonen aan dat u tewerkgesteld was voor het Rode Kruis in Nagorno-Karabakh en daadwerkelijk patiëntenvervoer verrichtten waarbij het mogelijk is dat u ook in het konvooi aanwezig was toen V. werd gearresteerd. Gezien uw bredere verklaringen wordt dit ook niet in twijfel getrokken door het CGVS, maar deze beeldfragmenten tonen niet aan dat u omwille van deze feiten een concrete en geloofwaardige vrees voor vervolging zou hebben in Armenië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten van Armenië in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U werd geboren in Nagorno-Karabakh en woonde daar tot uw vlucht in 2023 toen u verhuisde naar Yeghvard in Armenië wegens het conflict in de regio. U verbleef daar tot uw definitieve vlucht uit Armenië op 6 december 2023.

U verklaarde dat uw echtgenoot werkte voor het Rode Kruis te Nagorno-Karabakh als ambulancier voor ziekenvervoer en voortdurend de grens tussen Nagorno-Karabakh en Azerbeidzjan overstak. In de zomer van 2023 vervoerde uw echtgenoot een zekere V. K.. Hij werd tegengehouden aan de grens en werd nadien gearresteerd. Diezelfde dag werd uw echtgenoot gecontacteerd door de Armeense staatsveiligheid en uitgenodigd voor een gesprek. Ze stelden uw echtgenoot vragen betreffende dit incident gezien hij te zien was op bewakingsbeelden. Nadat u samen met uw echtgenoot naar Yeghvard verhuisde werd uw echtgenoot opnieuw opgeroepen door de staatsveiligheid en besloot om opnieuw te gaan spreken met hen. Ze stelden hem wederom vragen en vroegen hem om te bewijzen dat hij niets te maken zou hebben met de arrestatie van V. K.. Uw echtgenoot ontving nog een tweede oproepingsbrief in november 2023, maar hij ging daar niet op in. Hij besloot samen met u op 6 december 2023 het land te ontvluchten. U reisde in gezelschap van uw man naar België waar u aankwam op 23 december 2023 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 29 december 2023. Uw schoonouders ontvingen eind december nog een bijkomende brief van de staatsveiligheid waarin vermeld staat dat men op zoek is naar uw echtgenoot gezien hij niet kwam opdagen op de door hun vastgelegde afspraak.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende documenten neer: Uw paspoort, geboorteakte, diploma en huwelijksakte. De geboorteakte, werkbadge, rijbewijs paspoort, en opleidingscertificaten en diploma van uw echtgenoot. Oproepingsbrieven van de Armeense staatsveiligheid voor uw echtgenoot en een usb-stick met ettelijke videofragmenten betreffende de arrestatie van V. K.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot P. A. (CGVS K. 1 p. 7; CGVS K. 2 p. 3). Zijn verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. Bijgevolg dient in uw hoofde dezelfde beslissing te worden genomen.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten van Armenië in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6, § 3, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In deze betogen verzoekers dat uit artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker in kwestie internationale bescherming geniet in een derde land dat als veilig derde land kan worden beschouwd en dat, indien van deze mogelijkheid gebruik wordt gemaakt, er bijkomende voorwaarden dienen te worden voldaan, zoals het nemen van een dergelijke beslissing binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek door de commissaris-generaal. Zij vervolgen dat de bestreden beslissingen niet binnen de in de voormelde wetsbepaling voorziene termijn werden genomen, waardoor hun verzoeken om internationale bescherming niet onontvankelijk mogen worden verklaard omdat Armenië een veilig derde land is voor hen en er een onderzoek ten aanzien van Nagorno-Karabach (en niet Armenië) diende te worden gevoerd.

2.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 48/9, 57, § 3, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Te dezen opperen zij dat Armenië, omwille van verschillende redenen, niet als veilig derde land kan worden beschouwd. Vooreerst menen zij dat de band tussen hen en Armenië niet zodanig is dat het voor hen redelijk zou zijn naar daar te gaan. Concreet verduidelijken zij dat zij een zeer korte termijn in Armenië gewoond hebben en dat zij al veel langer, twee jaar, in België hebben verbleven. Zij voegen hieraan toe dat eerste verzoeker ook al jaren in Nederland woonde. Volgens verzoekers zijn zij dan ook al veel meer vertrouwd met de waarden en normen in België en Nederland dan de waarden en normen van Armenië. Dat zij Armeens spreken en etnische Armeniërs zijn, verandert – aldus verzoekers – niets aan het feit dat zij amper in Armenië hebben gewoond, al veel langer in België verblijven en bijna hun hele leven in Nagorno-Karabach hebben gewoond.

Vervolgens benadrukken verzoekers dat zij geen kennissen meer hebben in Armenië en dat de levensomstandigheden er voor mensen uit Nagorno-Karabach te wensen overlaten. Bovendien menen zij dat de commissaris-generaal geen rekening hield met hun privéleven en daarmee de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht schendt. Zij verduidelijken dat de commissaris-generaal een belangenafweging dient te maken wanneer er een beslissing wordt genomen die impact heeft op het privéleven van personen en dat dit *in casu* het geval is daar zij door de bestreden beslissingen in een erg onzekere situatie geplaatst worden en voor onbepaalde tijd worden gescheiden van het leven en het netwerk dat zij in België hebben uitgebouwd.

Verder wijzen verzoekers op de problemen die verzoeker heeft in Armenië en zijn vrees voor de Armeense staatsveiligheid die hem zal arresteren omdat zij hem verdenkt van landsverraad. Zij vervolgen dat de commissaris-generaal verzoekers functie bij het Rode Kruis, het feit dat hij betrokken was bij een konvooi dat aanwezig was toen V. K. ontvoerd werd en het feit dat hij zich tot nu toe niet aangeboden heeft bij de Armeense ambassade en dit ook niet zal doen niet betwist. Zij vervolgen dat de problemen die hij hierdoor kende daarentegen wel in twijfel worden getrokken en stellen dat dit onterecht is, waarna zij ingaan op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen hieromtrent. Ten eerste betogen zij dat verzoekster niet van alles op de hoogte was en de informatie van verzoeker kreeg, waardoor de verklaringen van verzoeker meer waarde hebben. Zij voegen hieraan toe dat het feit dat niet alle verklaringen volledig overeenstemmen in ieder geval niet betekent dat hun relaas ongeloofwaardig zou moeten zijn. Ten tweede menen zij dat het gedrag van de Armeense veiligheidsdiensten niet zomaar door hen kan worden uitgeklaard. Zij verduidelijken dat zij niet voor de Armeense veiligheidsdiensten werken en ook amper in Armenië hebben gewoond, waardoor de commissaris-generaal niet redelijkerwijze kan verwachten dat zij een verklaring zouden kunnen geven waarom de Armeense veiligheidsdienst verzoeker niet komen zoeken, hoewel zij op de hoogte hadden moeten zijn van diens verblijfplaats. Zij besluiten dat de commissaris-generaal hier te ver gaat in diens verwachtingen. Ten derde hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal verwacht dat zij zouden proberen te achterhalen wat de status van verzoekers dossier is. Volgens hen kan er, gelet op het feit dat zij amper in Armenië hebben gewoond, zij er geen kennissen of familieleden hebben die hen zouden kunnen helpen zonder dat zij zelf in de problemen zouden geraken en zij het land verlieten omdat zij de Armeense veiligheidsdiensten vrezen, in de voorliggende omstandigheden niet verwacht worden dat zij een onderzoek zouden gaan doen in Armenië. Ten slotte benadrukken zij dat zij alle documenten die zij hadden hebben neergelegd en dat zij niet begrijpen dat de inhoud hiervan niet volledig overeenstemt met hun verklaringen. Zij voegen in dit verband toe dat het mogelijks een bewuste strategie is geweest van de Armeense

veiligheidsdiensten om, door te stellen dat verzoeker niet was opgedaagd tijdens de eerste twee oproepingen, terwijl het er maar één was, de schuld verder in zijn schoenen te schuiven. Zij benadrukken nog dat zij verklaarden wat er gebeurd is en dat verzoeker wel degelijk gehoor gaf aan de eerste twee oproepingen.

Ook zijn verzoekers van oordeel dat er geen garanties zijn dat zij tot het Armeense grondgebied zullen worden toegelaten. Zij hekelen dat de verwerende partij stelt dat zij zich zouden kunnen aanbieden bij de Armeense autoriteiten om zich in regel te stellen en om te zien wat nog allemaal mogelijk zou zijn. Enerzijds menen zij dat er geen enkele garantie is dat zij op het grondgebied van Armenië zullen worden toegelaten, te meer daar zij het land bijna twee jaar (lees: bijna twee en een half jaar) geleden verlieten en ondertussen een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België. Zij hekelen dat de commissaris-generaal naliet te onderzoeken wat de gevolgen hiervan zijn. Bovendien benadrukken zij dat verzoeker de Armeense veiligheidsdiensten vreest en dat hij zal worden gearresteerd gezien de Armeense veiligheidsdiensten hem van landsverraad verdenken. Zij vervolgen dat verzoeker zich tot nu toe niet heeft aangeboden bij de Armeense ambassade en dit ook niet zal doen, dat dit gegeven niet wordt tegengesproken in de bestreden beslissingen, dat ook zijn functie en zijn betrokkenheid bij het konvooi waarbij V. K. ontvoerd werd niet in twijfel werden getrokken maar enkel de problemen die hij hierdoor kende. Anderzijds stellen zij dat het ook niet de bedoeling kan zijn om dergelijke verwachtingen op te leggen aan een verzoeker om internationale bescherming. Te dezen verwijzen zij naar een gerechtelijke uitspraak uit Duitsland, waaruit zij een passage citeren en waaruit volgens hen blijkt dat toekomstige mogelijkheden geen invloed mogen hebben op een actuele situatie. Zij menen, naar analogie, dat het feit dat zij eventueel in de toekomst een bepaalde procedure zouden kunnen inleiden met misschien bepaalde gevolgen, hetgeen allemaal toekomstig is, geen element mag zijn om te oordelen dat Armenië in hun geval een veilig derde land is. Ook begrijpen zij niet waarom zij het Armeens staatsburgerschap zouden moeten aanvragen en zo hun recht zouden verliezen om erkend te worden als vluchteling en zo ook de mogelijkheid te verliezen om alsnog terug te keren naar hun eigen land indien dit mogelijk zou zijn of alleszins de rechten uit te oefenen in hun land van oorsprong.

Tot slot opperen verzoekers dat zij niet naar Armenië kunnen gaan omwille van de algemene veiligheidssituatie aldaar. Zij zijn het niet eens met de analyse van de algemene veiligheidssituatie van de commissaris-generaal. Zij gaan vooreerst in op de escalatie van het geweld. Concreet betogen zij in dit verband dat, hoewel de commissaris-generaal stelt dat de militaire confrontaties sporadisch en weinig intensief zijn, recente rapporten van internationale organisaties een zorgwekkend beeld van de situatie in Armenië tonen. Zij stellen enerzijds dat uit een rapport van *Human Rights Watch* blijkt dat de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan in 2023 een brandpunt blijft van geweld, waarbij regelmatig schermutselingen plaatsvinden die leiden tot slachtoffers onder zowel de militaire als civiele bevolking. Anderzijds stellen zij dat de *International Crisis Group* meldt dat er herhaaldelijk schendingen van het staakt-het-vuren zijn en dat deze confrontaties leiden tot aanzienlijke humanitaire en veiligheidsproblemen voor de bevolking in de nabijgelegen dorpen. Vervolgens opperen zij dat de situatie aan de grensgebieden ook heeft geleid tot aanzienlijke interne verplaatsingen en een verslechtering van de humanitaire omstandigheden. In deze stellen zij enerzijds dat het UNHCR meldt dat duizenden mensen intern ontheemd zijn geraakt als gevolg van het conflict en de voortdurende spanningen aan de grens en dat deze ontheemden zich vaak bevinden in erbarmelijke omstandigheden, zonder adequate toegang tot basisvoorzieningen en bescherming en anderzijds dat *Amnesty International* wijst op de schendingen van mensenrechten die plaatsvinden in de conflictgebieden, waaronder willekeurige beschietingen en aanvallen op civiele infrastructuur en stelt dat deze situatie een voortdurende staat van onzekerheid en gevaar creëert voor de bevolking. Tot slot betogen verzoekers dat de vrees voor escalatie van het conflict niet ongegrond is en gedeeld wordt door meerdere internationale waarnemers en organisaties, waaronder de Europese Raad voor Buitenlandse Betrekkingen (ECFR) die waarschuwt voor de mogelijkheid van een bredere regionale escalatie gezien de geopolitieke spanningen en de betrokkenheid van andere regionale actoren zoals Rusland en Turkije. Verzoekers verwijzen doorheen hun betoog naar de weblinks vanwaar zij de aangehaalde informatie lijken te halen.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissingen te hervormen en te beslissen tot de ontvankelijkheid van hun verzoeken of minstens om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen schenden daar dit artikel betrekking heeft op de handelswijze van de commissaris-generaal na ontvangst van een volgend verzoek om internationale bescherming, terwijl de *in casu* door verzoekers ingediende verzoeken om internationale bescherming eerste verzoeken om internationale bescherming betreffen. Bijgevolg mist dit niet-ontvankelijk onderdeel van het middel tevens juridische grondslag.

2.3.3. De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat

hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten. De aangevoerde schending van artikel 1, A, (2), het Verdrag van Genève, alsook van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel. In dit verband benadrukt de Raad tevens dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Uit hetgeen hierna volgt, blijkt niet dat verzoekers aantonen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

2.3.5. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissingen houden enkel in dat de verzoekers om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk worden verklaard en houden geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen er op geen enkele wijze toe strekken een inmenging in verzoekers' gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissingen strekken er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoekers feitelijk gescheiden worden van hun familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekers daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.8. Verzoekers verwijten de verwerende partij dat ondanks de termijn van vijftien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoeken om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekers mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoeken om internationale bescherming omdat een land als veilig derde land kan beschouwd

worden voor hen en moet er een onderzoek gevoerd worden van hun beschermingsverzoeken ten aanzien van Nagorno-Karabach.

Verzoekers kunnen in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kunnen verzoekers niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas.

2.3.9. De bestreden beslissingen van 19 november 2025 werden, zo weze herhaald, genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° (...)

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten; (...).”

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“De derde paragraaf regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal inzake het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming. Deze paragraaf beoogt de omzetting van de artikelen 33, 34 en 40.6, a) en b) van de richtlijn 2013/32/EU. Teneinde te antwoorden op het advies 63/399/4 van 31 mei 2017 van de Raad van State met betrekking tot de gevolgen van een dergelijke kwalificatie op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, wordt er verwezen naar de toelichting van artikel 4 van het bicamerale wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Commissaris-generaal kan, overeenkomstig artikel 33.2 van de richtlijn 2013/32/EU, tot de niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel of wanneer een land als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker of wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie (EU) of wanneer de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient op basis van artikel 57/6/2 of wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid. De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.*

(...)

In paragraaf 3, 2° wordt verder bepaald dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien een bepaald derde land als veilig derde land voor een bepaalde verzoeker kan worden beschouwd. Voor de toelichting met betrekking tot het concept “veilig derde land” en het weerlegbaar vermoeden in dit verband kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 46.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 106-107).

Artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en van 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn. Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is, dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht."

De parlementaire voorbereiding vermeldt het volgende:

"Deze vijf voorwaarden worden overgenomen in de eerste paragraaf van het nieuwe artikel 57/6/6. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat aan deze vijf voorwaarden is voldaan, bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat het betrokken derde land veilig is voor verzoeker. Voorwaarde voor de toepassing van dit beginsel is onder andere dat dit land de non-refoulementverplichting van het Verdrag van Genève naleeft en dat de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en bescherming te ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. In de richtlijn wordt er niet vereist dat verzoeker in het betrokken derde land een andere vorm van complementaire bescherming kan verzoeken tegen een risico op ernstige schade." (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 128).

"Het individueel onderzoek van de Commissaris-generaal vergt dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement." (ibid., p. 129).

"Band met het derde land

In paragraaf 2 wordt bepaald dat een derde land voor een verzoeker enkel als veilig derde land kan worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat en er ook toegang toe heeft. In artikel 38 van de richtlijn 2013/32/ EU worden er geen aanwijzingen gegeven waaruit deze band zou kunnen bestaan. Bij het beoordelen van deze band betreft de Commissaris-generaal alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder onder meer: — een eerder verblijf in het derde land (bijvoorbeeld in het kader van studies of een lang bezoek); — familie die in het derde land verblijft; — het feit dat de echtgenoot of de partner de nationaliteit heeft van het derde land. Deze elementen kunnen voldoende zijn om een band met het derde land vast te stellen, maar het moet alleszins ook vaststaan dat het redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht dat hij naar dat land gaat/terugkeert en er effectief wordt toegelaten." (ibid., p.130).

"Toegang tot het betrokken derde land

In paragraaf 2 wordt niet alleen bepaald dat de verzoeker een zodanige band moet hebben met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, maar tevens dat verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land dient te worden toegelaten.

Uit artikelen 38.1 en 38.2, a) en c) van de richtlijn 2013/32/EU kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal volgende elementen onderzoekt:

- a) of het derde land waarmee de verzoeker een band heeft voor hem niet als veilig kan worden aangemerkt; en
- b) of de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van de vreemdeling redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat.

Volgens artikel 38.2, c) moet de verzoeker in de gelegenheid worden gesteld om de in paragrafen 1 en 2 van het nieuwe artikel 57/6/6 vermelde elementen te weerleggen. Hij zal namelijk moeten aantonen:

- a) dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of aan een schending van het beginsel van non-refoulement of in de onmogelijkheid zal zijn om de vluchtelingenstatus te verzoeken of er bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève; of
- b) dat er geen band tussen hem en het derde land bestaat.

In artikel 38.4 wordt er bepaald dat verzoeker toegang moet krijgen tot de reguliere asielprocedure indien het betrokken derde land de verzoeker geen toegang verstrekt tot het grondgebied.

Uit de richtlijn 2013/32/EU blijkt niet dat dit element van "toegang" reeds onderzocht moet worden bij de toepassing van het concept "veilig derde land". Om redenen van efficiëntie wordt er voor geopteerd om deze bijkomende voorwaarde reeds in aanmerking te nemen bij het onderzoek of een bepaald derde land als veilig kan worden beschouwd voor de verzoeker.

Het is bijgevolg noodzakelijk om van een vermoeden te kunnen uitgaan dat aan de verzoeker toegang zal verschaft worden tot het grondgebied van het betrokken derde land. De verzoeker wordt echter in de mogelijkheid gesteld om reeds tijdens het onderzoek dit vermoeden te weerleggen en elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hem de toegang zou worden ontzegd door het betrokken derde land. Indien deze elementen aannemelijk worden geacht, kan verzoekers verzoek om internationale bescherming volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Indien het verzoek niet-ontvankelijk wordt geacht op grond van het concept "veilig derde land" en de verzoeker later alsnog elementen aanbrengt (met behulp van schriftelijke bewijsstukken) waaruit blijkt dat hem de toegang werd ontzegd door het betrokken derde land, dan zal zijn verzoek om internationale bescherming alsnog volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Dit houdt een toegang tot de procedure in, zoals artikel 38.4 van de richtlijn 2013/32/EU het vereist, en geen onmiddellijke behandeling ten gronde van het verzoek.

Het verzoek zal geregistreerd en behandeld worden als een volgend verzoek om internationale bescherming." (*ibid.*, p. 130-131).

Inzake de toepassing van bovenvermelde artikelen oordeelde het Grondwettelijk Hof (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.79-B.90 (p. 100-108), (BS 20 april 2021):

"B.82. Zoals de Ministerraad opmerkt, zijn de bestreden bepalingen cumulatief van toepassing, aangezien zij naar elkaar verwijzen. Daaruit volgt dat de CGVS een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren om de reden dat een derde land voor de verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd, indien is voldaan aan de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen.

[...]

B.86.2. Artikel 38 van de « Procedurerichtlijn » legt de verantwoordelijke overheid niet de verplichting op om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Te dezen vloeit de ontstentenis van verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen dat de verzoeker opnieuw zal worden toegelaten, voort uit het feit dat de verzoeker a priori niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land.

Die verzoeker bevindt zich in een situatie die objectief verschilt van die van de vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt bevonden op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, om de reden dat hij reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, een vreemdeling over wie het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het in een lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien, zoals artikel 35 van de « Procedurerichtlijn » bepaalt, het derde land waarborgt dat de betrokkene opnieuw zal worden toegelaten (HvJ, grote kamer, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 140 en 143).

[...]

B.86.4. Rekening houdend, enerzijds, met de verplichting voor de CGVS om zich ervan te vergewissen dat het derde land als zijnde veilig kan worden geacht voor de betrokken vreemdeling, hetgeen impliceert dat de inachtneming van de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen wordt nagegaan, en, anderzijds, met het feit dat, indien het veilig geachte derde land de vreemdeling niet toestaat om zijn grondgebied te betreden, zijn verzoek om internationale bescherming in België zal kunnen worden behandeld, zoals opgelegd bij artikel 38, lid 4, van de « Procedurerichtlijn » en zoals bevestigd in de parlementaire voorbereiding (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 131), is het tweede onderdeel van het dertiende middel in de zaak nr. 7008 niet gegrond."

2.3.10. De Raad onderstreept dat voormelde bepalingen cumulatief van toepassing zijn en dat op grond van artikel 57/6/6, § 1, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal dient na te gaan of de verzoeker om

internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de vijf volgende beginselen zal worden behandeld:

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2;
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd;
- 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd;
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

Het betreft vijf voorwaarden met betrekking tot veiligheid en asielpraktijken waaraan moet worden voldaan alvorens een derde land als “*veilig derde land*” kan worden beschouwd; “*Criteria om bepaalde landen te beschouwen als ‘veilige derde landen’*”, zoals het in de parlementaire voorbereiding heet (*Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 127*). Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat aan deze vijf voorwaarden is voldaan, bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat het betrokken derde land veilig is voor verzoeker (*ibid.*, p. 128).

2.3.11. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad dat verzoekers’ verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk moeten worden verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet omdat Armenië voor hen als een veilig derde land kan worden beschouwd. Rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden zullen zij in Armenië immers behandeld worden in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Het onderzoek van de commissaris-generaal vergt dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 129*). *In casu* is dit gebeurd, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen:

“In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Armenië partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, het Tweede Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, met het oog op de afschaffing van de doodstraf. Daarnaast zijn er tal van (inter)nationale mensenrechtenorganisatie actief in Armenië, die toezicht houden op de mensenrechtensituatie in het land, zoals: het Helsinki Committee of Armenia (deze organisatie houdt zich bezig met het monitoren van mensenrechtenschendingen en het bevorderen van mensenrechten in Armenië); Mission Armenia NGO (werkt samen met UNHCR om vluchtelingen en ontheemden te ondersteunen met basisbehoeften zoals voedsel, dekens en hygiëneproducten); Amnesty International (rapporteert over mensenrechtenschendingen in Armenië en voert campagnes voor de bescherming van mensenrechten); Human Rights Watch (deze organisatie documenteert en rapporteert over mensenrechtenschendingen wereldwijd, inclusief Armenië); UNHCR (de VN vluchtelingenorganisatie biedt hulp aan vluchtelingen en ontheemden in Armenië, vooral in de context van het conflict met Azerbeidzjan). Er moet aldus worden benadrukt dat Armenië niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het nonrefoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent.”

Op basis van de landeninformatie in het administratief dossier kan samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat Armenië partij is bij internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en de mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming, alsook dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Aan de derde, vierde en vijfde te vervullen cumulatieve voorwaarde lijkt algemeen gezien te zijn voldaan.

2.3.13. Wat de vijfde voorwaarde betreft, brengen verzoekers in het verzoekschrift geen landeninformatie, noch concrete elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat voor hen in Armenië de mogelijkheid niet zou

bestaan om de vluchtelingenstatus te verzoeken en bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

Uit verzoekers' verklaringen en documenten blijkt dat zij afkomstig zijn uit Nagorno-Karabach en dit als hun moederland beschouwen. Nagorno-Karabach is een, zoals blijkt uit het geheel van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie'), *de facto* onafhankelijke regio die officieel tot Azerbeidzjan behoort, maar vanaf de jaren 1990 in de praktijk vanuit de eigen hoofdstad Stepanakert werd bestuurd door etnische Armeniërs die er wonen. Sinds de overgave van de *de facto* autoriteiten op 20 september 2023 hebben de Azerbeidzjaanse autoriteiten opnieuw de controle over de regio. Dit leidde tot een massale vlucht van nagenoeg alle etnische Armeniërs uit de regio op enkele dagen tijd. Bijna de gehele bevolking trok weg en meer dan 100.000 van hen gingen naar Armenië. Sinds 1 januari 2024 heeft de *de facto* republiek Nagorno-Karabach opgehouden te bestaan.

Sinds de tussen Armenië en Nagorno-Karabach op 24 februari 1999 getekende overeenkomst "*On the Organization of the Passport System between the Governments of the Republic of Armenia and the Republic of Nagorno-Karabach*" kunnen burgers uit Nagorno-Karabach die het grondgebied willen verlaten een aanvraag doen om een Armeens paspoort te verkrijgen. Het betreft een paspoort met code 070, wat duidt op Nagorno-Karabach. Het overgrote deel van personen die van Nagorno-Karabach naar Armenië verhuisde was in het bezit van een paspoort met code 070. Echter betekent een dergelijk paspoort, in weerwil van de vermelding "*Republic of Armenia*" als nationaliteit op een dergelijk paspoort, niet dat een houder van zo'n paspoort daardoor automatisch over de Armeense nationaliteit beschikt. Een dergelijk, 'blauw' paspoort met de code 070 houdt sinds 1991 enkel een reisdocument in, waarmee naar het buitenland kan worden gereisd, en houders ervan afkomstig uit Nagorno-Karabach dienen als staatloos te worden beschouwd.

Aan ontheemden uit Nagorno-Karabach (personen geregistreerd in het bevolkingsregister van Nagorno-Karabach en personen op het grondgebied van Armenië of erbuiten met een laatst geregistreerd adres in Nagorno-Karabach) werd in Armenië, overeenkomstig een resolutie van 26 oktober 2023, tijdelijke bescherming toegekend. Dit staat gelijk aan de vluchtelingenstatus, met de daaraan verbonden rechten, en hen wordt (indien zij dat nog niet hadden) een paspoort met code 070 uitgereikt. Om een certificaat dat de tijdelijke bescherming bevestigt te verkrijgen dient een aanvraag te worden gericht aan de Migratiedienst. Het tijdelijk beschermingsstatuut, dat zo weze herhaald gelijk is aan de vluchtelingenstatus, is geldig voor één jaar en kan daarna hernieuwd worden of de Armeense nationaliteit kan worden aangevraagd. In oktober 2024 is beslist om de tijdelijke vluchtelingenstatus te verlengen tot eind 2025, met de mogelijkheid tot verdere verlenging. Verzoekers leggen geen informatie voor waaruit blijkt dat dit niet zou gebeurd zijn. Heel wat staatshulpprogramma's zijn beschikbaar voor vluchtelingen uit Nagorno-Karabach, onder andere op vlak van huisvesting. Ontheemden ontvangen een eenmalige financiële ondersteuning van 250 dollar, dit geldt eveneens voor degenen die Nagorno-Karabach reeds verlieten voor 20 september 2023 toen Azerbeidzjan de controle nam over Nagorno-Karabach (dit gaat vooral om personen die naar Armenië kwamen om te studeren of voor medische behandeling) alsook een tijdelijke bijdrage voor huur en basisvoorzieningen. Uit de landeninformatie blijkt dat Armenië moeite heeft om de ontheemden te integreren, onder andere op het vlak van huisvesting en tewerkstelling.

De 'volledige' Armeense nationaliteit kan voor alle ontheemden uit Nagorno-Karabach worden aangevraagd (en dit tot 31 december 2026), hetgeen door de Armeense overheid ook wordt aangemoedigd. Dit kan overigens volgens een vereenvoudigde en versnelde procedure. Zo kan men een aanvraag doen in alle regionale kantoren alsook in ambassades en consulaten en neemt de procedure gemiddeld maximum twee maanden in beslag (in plaats van negentig werkdagen volgens de gewone procedure). Een reden waarom veel ontheemden de Armeense nationaliteit niet aanvragen (in oktober 2024 had slechts een kleine 3% van de ontheemden de Armeense nationaliteit aangevraagd) ligt volgens de beschikbare landeninformatie in het gegeven dat dit minder rechten met zich mee zou brengen dan deze verbonden aan het tijdelijke beschermingsstatuut, dat gelijkstaat aan de vluchtelingenstatus, en dat zij het recht zouden verliezen om terug te keren naar hun thuisland en de eigendom die zij daar achterlieten.

Indien ontheemden uit Nagorno-Karabach gevestigd in Armenië beslissen om in vluchtelingenstatus te blijven zullen zij een aantal rechten verliezen, zoals stemrecht en het recht om verkozen te worden, om politiek actief te zijn, om toegang te hebben tot openbare ambten en om eigendom over grond te hebben. Ze zijn ook niet verplicht om te dienen in de strijdkrachten. Dit kan makkelijk verholpen worden door de Armeense nationaliteit aan te vragen, wat zo weze herhaald kan via een vereenvoudigde procedure.

Sinds 28 januari 2024 is voor inwoners van Nagorno-Karabach om Armenië in en uit te gaan vereist dat zij zowel over een certificaat van tijdelijke bescherming als het paspoort met code 070 beschikken. Dit zijn de identiteitsdocumenten van een persoon onder tijdelijke bescherming. Houders van een Armeens paspoort uitgereikt in Nagorno-Karabach met code 070 kunnen nog steeds Armenië betreden van buiten de Armeense republiek. Het is onduidelijk wat de status is van personen die enkel houder zijn van een paspoort met code

070. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat een paspoort met de code 070 door sommige EU-landen niet langer beschouwd wordt als een reispaspoort.

De Raad stelt vast dat *in casu* verzoekers in het bezit zijn van een paspoort met code 070. Het paspoort van verzoeker werd uitgereikt op 23 november 2016 en is geldig tot 23 november 2026 en dat van verzoekster werd uitgereikt op 24 december 2014 en was geldig tot 24 december 2024 (administratief dossier, map documenten en notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 17 april 2025). Uit verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten kan niet zonder meer blijken dat zij houders zijn van een certificaat van tijdelijke bescherming. Te dezen kan wel gewezen worden op verzoekers verklaring dat zij tijdens hun verblijf in Armenië vlak voor hun vertrek richting België uiteindelijk hun adres lieten registreren omdat zij zo hulp konden krijgen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 1 september 2025, p. 9). Wat betreft het feit dat verzoeksters paspoort vervallen is en zij beiden geen certificaat van tijdelijke bescherming zouden hebben, merkt de Raad op dat niets hen belet om zich bijvoorbeeld met de hulp van de Armeense ambassade in België in regel te brengen om zo de nodige documenten te bekomen en om een terugreis naar Armenië mogelijk te maken. Waar verzoekers stellen dat verzoekster reeds contact opnam met de Armeense ambassade om haar paspoort te verlengen, maar dit geweigerd werd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 17 april 2025, p. 21, notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 11 september 2025, p. 12, notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 17 april 2025, p. 5 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 11 september 2025, p. 6), stelt de Raad vast dat hiervan niet het minste begin van bewijs voorligt. Bovendien blijkt ook uit hun verklaringen dat deze beweerde weigering het gevolg is van de weigering van verzoekster om de Armeense nationaliteit aan te nemen of een vluchtelingenstatus aan te vragen. Indien zij dit wel zou doen, hetgeen – gelet op het voorgaande – in haar geval mogelijk moet zijn, zal haar naar alle waarschijnlijkheid wel een paspoort uitgereikt worden. Daarnaast kan hieruit evenmin afgeleid worden dat de ambassade zou weigeren verzoeker te helpen bij een eventuele terugkeer naar Armenië.

Verzoekers betogen in het verzoekschrift voorts dat er geen enkele garantie is dat zij op het Armeense grondgebied zullen worden toegelaten (en er een beschermingsstatus of de nationaliteit zouden kunnen verwerven), te meer daar zij al enige tijd uit het land zijn, zij in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en zij vervolging vrezen vanwege de Armeense autoriteiten omwille van de (niet-betwiste) betrokkenheid van verzoeker bij een incident tijdens zijn werkzaamheden bij het Rode Kruis. De Raad merkt op dat uit de bespreking onder punt 2.3.14.1. van dit arrest blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gehad omwille van zijn betrokkenheid bij een incident tijdens zijn werkzaamheden bij het Rode Kruis. Bovendien blijkt uit de voorliggende informatie en de bovenvermelde analyse hiervan geenszins dat hun mogelijkheid tot toegang tot het Armeense grondgebied of om er een beschermingsstatus of de nationaliteit te kunnen verwerven wordt aangetast door het feit dat zij al twee en een half jaar in België zijn, zij hier een verzoek om internationale bescherming indienden of verzoeker bij het Rode Kruis werkte en betrokken was bij een incident waarbij V. K. werd meegenomen door de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Verzoekers brengen zelf ook geen andersluidende informatie bij.

Daarnaast kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden in hun betoog dat het niet de bedoeling kan zijn om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze contact opneemt met de ambassade van een derde land om terug toegang te krijgen tot het grondgebied en/of de nationaliteit of een beschermingsstatus te verwerven. Zij verwijzen naar een gerechtelijke uitspraak uit Duitsland, waaruit volgens hen blijkt dat toekomstige mogelijkheden geen invloed mogen hebben op een actuele situatie en, naar analogie, dat het feit dat zij eventueel in de toekomst een bepaalde procedure zouden kunnen inleiden met mogelijks bepaalde gevolgen geen element mag zijn om te oordelen dat Armenië in hun geval een veilig derde land is. De Raad onderstreept dat hij niet gebonden is door rechtspraak van de nationale rechtbanken van een ander land en dus van een andere rechtsorde. Bovendien blijkt uit de door verzoekers geciteerde passage dat er in deze uitspraak, waarvan de referenties al dusdanig ook niet zijn meegedeeld, geoordeeld werd dat er niet kon besloten worden dat iemand de Armeense nationaliteit heeft louter op basis van het bezit van een Armeens paspoort of de mogelijkheid om de Armeense nationaliteit te verwerven, terwijl er *in casu* niet geoordeeld wordt dat verzoekers de Armeense nationaliteit hebben, doch wel dat Armenië voor hen een veilig derde land is. Tot slot betogen verzoekers niet te begrijpen waarom zij het Armeense staatsburgerschap zouden moeten aanvragen en zo hun recht zouden verliezen om erkend te worden als vluchteling en de mogelijkheid te verliezen om alsnog terug te keren naar hun eigen land indien dit mogelijk zou zijn of alleszins de rechten uit te oefenen in hun land van oorsprong. De Raad merkt op dat de essentie achter het idee van internationale bescherming is dat iemand beschermd wordt tegen vervolging of ernstige schade, hetgeen het geval zou zijn indien verzoekers in Armenië een beschermingsstatus of de nationaliteit aanvragen. Indien verzoekers in Armenië de nationaliteit verwerven of een beschermingsstatus krijgen, hetgeen – zo weze herhaald – eveneens een optie is, zouden zij – gelet op het voorgaande – op dezelfde wijze beschermd zijn tegen vervolging in Nagorno-Karabach als door het verwerven van de vluchtelingenstatus. Door de Armeense nationaliteit te verwerven, verliezen zij bovendien ook niet de mogelijkheid om later alsnog elders om internationale bescherming te verzoeken mocht dit nodig blijken te

zijn, hetgeen eveneens geldt indien zij er een beschermingsstatus verwerven, en zouden zij niet gehinderd zijn Nagorno-Karabach te bezoeken, hetgeen dan weer wel het geval zou kunnen zijn moesten zij in Armenië een beschermingsstatus verwerven.

Op grond van hetgeen voorafgaat blijkt dat voor verzoekers in Armenië de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken, in de mate dat zij *de facto* nog niet vallen onder de tijdelijke bescherming; een statuut dat in Armenië gelijkstaat aan de vluchtelingenstatus, en aldus bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève. Verder staat het hen, als personen afkomstig uit Nagorno-Karabach en van Armeense origine, ook vrij om via een vereenvoudigde procedure de Armeense nationaliteit te verwerven.

Aan verzoekers' beweringen, dat zij als vluchtelingen uit Nagorno-Karabach geen rechten hadden, noch hulp konden krijgen in Armenië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 17 april 2025, p. 21), kan geen geloof worden gehecht. Dit blijkt zowel uit de beschikbare landeninformatie als uit verzoekers' eigen verklaringen (zie *infra*).

2.3.14. Verzoekers maken vervolgens niet aannemelijk dat zij in Armenië het slachtoffer zullen worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.14.1. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verzoeker gearresteerd of op andere wijze vervolgd zal worden door de Armeense staatsveiligheid omdat zij hem beschuldigen van landsverraad, onder meer omdat hij tijdens zijn werkzaamheden bij het Rode Kruis deel uitmaakte van een konvooi dat aanwezig was toen V. K. door de Azerbeidzjaanse autoriteiten werd meegenomen en omdat hij niet inging op de laatste oproeping om voor de Armeense staatsveiligheid te verschijnen. Verzoekers kunnen op zich gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift stellen dat er *in casu* in de huidige stand van de rechtspleging niet getwijfeld wordt aan de werkzaamheden van verzoeker of zijn betrokkenheid bij het konvooi dat aanwezig was bij de ontvoering van V. K., doch wel aan de problemen die hierop volgden. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terecht als volgt:

"Het CGVS stelt zo verder vast dat uw verklaringen strijdig zijn met de door u neergelegde documenten en uw eerdere verklaringen.

U verklaarde zo dat u tweemaal met de Armeense staatsveiligheid was gaan praten. Een keer in Nagorno-Karabakh, en een keer in Armenië. U verklaarde dat de tweede keer dat u ging spreken was nadat u opgeroepen werd via brief in oktober (CGVS 1 p. 12, 15-16; CGVS 2 p. 7-8). Echter staat in de brief van 28 december die u neerlegde vermeld dat u voordien tweemaal werd geconvoceerd, maar u op geen verscheen, noch een geldig excuus gaf om uw afwezigheid te rechtvaardigen. Dit doet ernstige twijfels opkomen over uw geloofwaardigheid alsook aan de authenticiteit van deze convocaties. Des te meer gezien er in Armenië een hoge graad van corruptie heerst en het niet onmogelijk is om officiële documenten te verkrijgen tegen betaling waardoor dergelijke documenten sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Op de DVZ verklaarde u bovendien dat u drie keer was gaan spreken met de Armeense staatsveiligheid, met name twee keer in Nagorno-Karabakh en een keer in Armenië zelf (Verklaring DVZ Nr. 3.5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter maar twee keer met de staatsveiligheid te hebben gesproken (CGVS 1 p. 11-12, 15-16; CGVS 2 p. 6-8). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u zich mogelijks verkeerd had uitgedrukt (CGVS 1 p. 22) hetgeen echter niet te rijmen valt met uw uitdrukkelijke verklaringen hieromtrent die u liet noteren bij het invullen van de Vragenlijst.. Dit plaatst verdere vraagtekens bij uw geloofwaardigheid.

Voorts bood uw vrouw volatiele en weinig aannemelijke verklaringen betreffende de ontvangst van deze oproepingsbrieven.

Zo verklaarde ze aanvankelijk dat u al deze brieven per post op jullie adres in Yeghvard ontving (CGVS K. 2 p. 4). Later verklaarde ze dan weer dat deze brieven eigenlijk naar het postkantoor werden verstuurd (CGVS K. 2 p. 9). Toen haar werd gevraagd waarom deze niet op jullie adres aankwamen in Yeghvard verklaarde ze verder dat ze het eigenlijk niet wist, maar het mogelijks was omdat jullie zich later registreerden (CGV K. 2 p. 9). Dit weet niet te overtuigen gezien zij voordien zeer duidelijk vermeldde dat jullie desbetreffende brieven aankregen op jullie adres in Yeghvard (CGVS K. 2 p. 4). Bovendien is het weinig aannemelijk dat zulke brieven niet aangetekend zouden verstuurd worden (CGVS K. 2 p. 4).

Verder stelt het CGVS dat u weinig aannemelijke verklaringen bood betreffende uw vervolging door de Armeense staatsveiligheid.

Er werd u zo gevraagd waarom de Armeense staatsveiligheid u niet kwam zoeken gezien u verschillende keren niet verscheen nadat ze u opriepen voor een gesprek en u weken niets van uzelf liet horen. Daarop verklaarde u dat u in Yeghvard geen domicilieadres of een concreet adres had (CGVS 2 p. 9). U verklaarde daarentegen dat u later zich daar wel registreerde gezien er hulp werd uitgereikt voor vluchtelingen uit Nagorno-Karabakh (CGVS 2 p. 9). U verklaarde bovendien ook dat u ettelijke keren van telefoonnummer veranderde om zo de staatsveiligheid te ontwijken (CGVS 2 p. 9-10). Het is opmerkelijk dat indien de

staatsveiligheid u verdacht van landsverraad, ze u niet op een actievare wijze zouden trachten op te sporen gezien u wel degelijk een geregistreerd domicilieadres had, ze dit adres wisten gezien ze u persoonlijke brieven stuurden, en er duidelijke aanwijzingen waren dat u trachtte om de staatsveiligheid te ontwijken.

Verder verklaarde u dat de Armeense staatsveiligheid u op onrechtstreekse wijzen lieten weten dat men u verdacht van landsverraad (CGVS 1 p. 12; CGVS 2 p. 16). Daarentegen blijkt u nooit te zijn aangeklaagd in Armenië en kon u op geen concrete wijze aantonen dat men u daadwerkelijk verdacht van landsverraad (CGVS 2 p. 17-18). Er werd u bovendien gevraagd of u ooit een advocaat of enige hulporganisaties aansprak in Armenië, gezien u duidelijk vreesde dat u valselijk beschuldigd zou worden. U verklaarde daarop echter het volgende: "Ik wist dat er niets was tegen mij. Als ik niets verkeerd had gedaan, waarom zou ik een advocaat aanspreken?" (CGVS 2 p. 16). Er werd u echter gewezen op het feit dat u wel besloot om uw land te ontvluchten waarop u verklaarde dat er niets in te brengen was tegen de Armeense staatsveiligheid (CGVS 2 p. 16). Het is bevreemdend dat u vreesde valselijk beschuldigd te worden door de Armeense staat, maar u het onnodig vond om een advocaat te contacteren om minstens een gesprek te hebben over mogelijke juridische stappen die u zou kunnen zetten (CGVS 2 p. 15-17). Bovendien bleek u ook niet de hulp van het Rode Kruis in te schakelen ondanks dat ze u dit wel concreet aanboden (CGVS 2 p. 15). U verklaarde namelijk dat u nadat u de eerste keer sprak met staatsveiligheid dit ook vermeldde bij uw werkgever waarop ze u ook vertelde dat ze alle middelen zouden gebruiken om hier iets aan te doen (CGVS 1 p. 19). U dacht echter dat het Rode Kruis uiteindelijk toch niets zou kunnen bereiken waardoor u hierna hen nooit meer betrok in uw problemen (CGVS 1 p. 19; CGVS 2 p. 15). Het is vreemd dat -in de door u geschetste context- u noch een advocaat aansprak, noch de hulp van het Rode Kruis gebruikte die ze u zelf aanboden.

Verder bleek u ook geen enkele interesse te tonen in uw eigen vervolgingsfeiten nadat u het land verliet. Zo bleek u niets verder te hebben gehoord betreffende uw problemen nadat u Armenië ontvluchtte (CGVS 1 p. 13). Wanneer u werd gevraagd wat u dacht dat er zou gebeuren bij een terugkeer naar Armenië kon u louter zeer speculatieve verklaringen bieden dat u zou gearresteerd worden (CGVS 1 p. 22). Er werd gevraagd of er dan een arrestatiebevel tegen u was, maar hierop kon u louter verwijzen naar de brieven die u neerlegde waarin staat geschreven dat men u zou trachten op te sporen (CGVS 1 p. 22). Dit document toont echter niet aan dat u daadwerkelijk zou gearresteerd of vervolgd worden bij terugkeer naar Armenië en zijn momenteel ook al bijna twee jaar oud. Ook toen u specifiek werd gevraagd om bijkomende informatie te vergaren en overhandigen aan het CGVS betreffende de actuele toestand van uw vermeende vervolgingsfeiten liet u na om dit te doen ondanks dat u meer dan twee maanden de tijd had om dit te verwezenlijken (CGVS 2 p. 17-18). Indien u werkelijk politieke vervolging vreest in Armenië kan er van u worden verwacht dat u meer inspanningen zou leveren om bijkomend bewijsmateriaal te bekomen ter staving van uw verklaringen en u actiever uw eigen vervolgingsfeiten zou opvolgen. Het feit dat u naliet om dit te doen brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Ter overvloede verklaarde u en uw vrouw ook dat zij de Armeense ambassade zou gecontacteerd hebben met vragen betreffende haar paspoort uit Nagorno-Karabakh (CGVS 1 p. 21; CGVS K. 1 p. 5, CGVS K. 2 p. 6-7). Indien u daadwerkelijk politieke vervolging vreest in Armenië is het bevreemdend dat uw vrouw wel de Armeense ambassade zou contacteren in verband met een vervallen paspoort gezien de Armeense staat volgens u de actor van vervolging zou zijn (CGVS 1 p. 10-11; CGVS 2 p. 12-13) én zij met deze actie zo de bevoegde Armeense autoriteiten op de hoogte bracht van jullie verblijfplaats hetgeen jullie redelijkerwijze zouden willen verborgen houden gelet op jullie beweringen dat de Armeense staatsveiligheid u viseerde. Al deze redenen samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u aangehaalde vervolgingsvrees."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Vooreerst betogen verzoekers in het verzoekschrift dat zij de documenten die zij hadden hebben bijgebracht, dat zij ook niet begrijpen dat de inhoud ervan niet overeenstemt met hun verklaringen en dat het mogelijks een bewuste strategie is geweest van de Armeense veiligheidsdiensten om, door te stellen dat verzoeker niet was opgedaagd tijdens de eerste twee oproepingen - terwijl het er maar één was - de schuld verder in zijn schoenen te schuiven. Het komt verzoekers in eerste instantie zelf toe om hun vrees voor vervolging aannemelijk maken en zij dragen de verantwoordelijkheid voor de stukken die zij in dit verband neerleggen. Indien verzoekers over documenten beschikken van hun belagers waarin deze al dan niet bewust verkeerde informatie opnemen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zouden hebben opgemerkt en dit als dusdanig zouden verklaren bij de neerlegging van deze documenten. Dat zij dit niet deden en slechts *post factum* op de proppen komen met dergelijke verklaring is niet ernstig. Bovendien slagen verzoekers er met dit betoog niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat verzoekers verklaring tijdens zijn persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal, dat hij twee keer ging spreken met de Armeense staatsveiligheid, niet strookt met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit drie keer gebeurde, en evenmin aan de vaststelling dat de bewijswaarde van de neergelegde stukken bovendien gerelativeerd wordt daar uit algemene informatie blijkt dat het in Armenië door corruptie niet onmogelijk is om officiële documenten te verkrijgen tegen betaling en dat deze brieven hoe dan ook niet aantonen dat verzoeker bij

terugkeer gearresteerd of vervolgd zou worden. Het louter volharden in één versie van de feiten kan ook geen afbreuk doen aan deze vaststellingen van de bestreden beslissingen

Verder, waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekster volatiele en weinig aannemelijke verklaringen aflegde betreffende de ontvangst van de oproepingsbrieven, betogen verzoekers in het verzoekschrift dat verzoekster niet van alles op de hoogte was en de informatie van verzoeker kreeg, waardoor de verklaringen van verzoeker meer waarde hebben. Gezien verzoekers zich ten aanzien van Armenië beroepen op dezelfde problemen en op dezelfde vrees voor vervolging en gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, mag redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk om hun verzoeken om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas en waardoor zij hierover beide consistente en aannemelijke verklaringen zouden moeten kunnen afleggen.

Vervolgens betogen verzoekers in het verzoekschrift dat het gedrag van de Armeense veiligheidsdiensten niet zomaar door hen kan worden uitgeklaard en dat zij niet voor de Armeense veiligheidsdiensten werken en ook amper in Armenië hebben gewoond, waardoor de commissaris-generaal niet redelijkerwijze kan verwachten dat zij een verklaring zouden kunnen geven waarom de Armeense veiligheidsdienst verzoeker niet komt zoeken, hoewel zij op de hoogte had moeten zijn van diens verblijfplaats. De Raad merkt op dat de ongelooftwaardigheid van een asielaanvraag niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het opmerkelijk is dat indien de staatsveiligheid verzoeker verdacht van landsverraad, ze hem niet op een actievare wijze zou trachten op te sporen gezien hij wel degelijk een geregistreerd domicilieadres had, ze dit adres wist gezien ze hem persoonlijke brieven stuurde, en er duidelijke aanwijzingen waren dat hij trachtte om de staatsveiligheid te ontwijken. Er werd verzoeker de mogelijkheid geboden om deze onaannemelijkheid verder te duiden, eerder dan dat hem gevraagd werd het gedrag van de Armeense autoriteiten te verklaren. Hij slaagde hier echter niet in. De Raad merkt in dit verband ook op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielaanvraag.

Voorts, wat betreft de vaststelling dat verzoeker geen enkele interesse toonde in zijn eigen vervolgingsfeiten nadat hij Armenië ontvluchtte, merkt de Raad op dat uit zijn verklaringen tijdens de administratieve fase effectief blijkt dat hij geen informatie heeft over de actuele situatie en vooral ook geen melding maakt van pogingen om hierover informatie te bekomen. Ook ter terechtzitting maakt hij hier geen melding van, ondanks hem uitdrukkelijk gevraagd werd of er reeds een arrestatiebevel werd uitgevaardigd en of hij zelf nog iets nieuws wou toevoegen aangaande zijn vrees. In het verzoekschrift betogen verzoekers dat, gelet op het feit dat zij amper in Armenië hebben gewoond, zij er geen kennissen of familieleden meer hebben die hen zouden kunnen helpen zonder dat zij zelf in de problemen zouden geraken en zij het land verlieten omdat zij de Armeense veiligheidsdiensten vrezen, niet kan verwacht worden dat zij een onderzoek zouden gaan doen in Armenië. Te dezen stelt de Raad vast dat uit de notities van de persoonlijke onderhoud blijkt dat er wel degelijk heel wat familieleden van verzoekers woonachtig zijn in Armenië en in het bijzonder in Yeghvard, alwaar zij in de laatste maanden voor hun vertrek woonden. Concreet verklaarden zij dat onder andere de ouders van verzoeker tot vijf maanden voor het eerste persoonlijk onderhoud aldaar woonden, alsook zijn tante, grootmoeder en nicht en dat ook de ouders van verzoekster daar woonachtig waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 17 april 2025, p. 5, 14 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 17 april 2025, p. 5). Aldus hadden zij verschillende familieleden via wie zij konden proberen informatie over de stand van zaken van hun problemen te bekomen. Hoewel verzoekers in het verzoekschrift verklaren dat zij hierdoor zelf in de problemen zouden komen en uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud *d.d.* 17 april 2025 blijkt dat verzoekers ouders eind 2024 naar België kwamen uit schrik dat zij in de problemen zouden komen, merkt de Raad op dat verzoekers geen melding maakten van concrete problemen die hun familieleden omwille van hun problemen zouden gehad hebben, alsook dat verzoeker verklaarde dat zijn ouders eveneens naar België kwamen omwille van medische redenen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 17 april 2025, p. 14 en 20 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 17 april 2025, p. 5). Aldus maken zij niet aannemelijk dat zij niet via hun familieleden in Armenië bijkomende informatie konden of kunnen vergaren.

Tot slot wijst de Raad op de overige terechte, pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat verzoekers geen melding maken van concrete aanwijzingen dat verzoeker verdacht wordt van landsverraad en/of bij terugkeer zou gearresteerd of vervolgd worden, dat hij nooit hulp zocht bij een advocaat, hulporganisatie of zijn voormalige werkgever het Rode Kruis, die nochtans uitdrukkelijk verklaarde

te willen helpen, en dat het bevreemdend is dat verzoekster in België contact opnam met de Armeense ambassade, terwijl zij politieke vervolging vrezen. Verzoekers laten al deze overwegingen volledig ongemoeid zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat zij omwille van de beweerde problemen een vrees voor vervolging dienen te koesteren ten aanzien van Armenië of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen.

2.3.14.2. Daarnaast, wat betreft de overige elementen die door verzoekers worden aangehaald inzake Armenië, wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen met recht het volgende geoordeeld:

“Betreffende de problemen die uw schoonbroer had stelt het CGVS dat u nergens aanhaalt dat u omwille van deze redenen een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

U verklaarde namelijk dat uw schoonbroer opgeroepen zou zijn geweest voor 2023 door de Armeense staatsveiligheid en gedurende een week werd vastgehouden. Hij zou daarbij ook zijn geslagen door personeel van de Armeense staatsveiligheid (CGVS 1 p. 20-21). U laat echter na om hier enig concreet bewijs van te leveren, noch aan te tonen dat u omwille van deze feiten een vrees bij terugkeer zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat dit een probleem is dat los staat van uzelf en u ook nog lange tijd in Nagorno-Karabakh en Armenië zou zijn verbleven na dit vermeend incident zonder zelf geloofwaardige problemen te hebben ondervonden (CGVS 1 p. 21).

Betreffende uw problemen om terug te keren naar Armenië als inwoner van Nagorno-Karabakh merkt het CGVS op dat u hier geen vervolgingsfeiten aan weet te koppelen.

U verklaarde namelijk dat u geen kennissen meer in Armenië zou hebben en dat de levensomstandigheden voor mensen uit Nagorno-Karabakh in Armenië te wensen overlaten (CGVS 1 p. 21). Het CGVS erkent dat het niet altijd makkelijk is voor personen die gevlucht zijn uit Nagorno-Karabakh om opnieuw een leven op te bouwen. Echter zet de Armeense staat zich wel degelijk in om hen te ondersteunen en zijn dit louter socio-economische problemen die vreemd zijn aan de vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen of uw bredere administratief dossier blijkt verder dat u of uw vrouw enige problemen zouden ondervinden bij een terugkeer naar Armenië, of jullie niet in staat zouden zijn om jullie opnieuw te integreren in de Armeense maatschappij. Jullie zijn beiden de Armeense taal machtig, zijn etnisch Armeens en hebben enige tijd gewoond in Armenië. Jullie hebben beiden bijgevolg de mogelijkheid om de Armeense nationaliteit te bekomen zonder enige problemen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en de Raad zich deze toe-eigent.

2.3.14.3. Tot slot sluit de Raad zich aan bij de volgende motieven van de bestreden beslissingen, inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, die hij pertinent en draagkrachtig acht:

“Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno>), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsvererving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord over de Zangezur-corridor in gang gezet (zie info blauwe map).

Deze verklaring voorziet met name in de ontwikkeling van de "Trump-route", die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit.

Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat uw verblijfplaats in Armenië te Yeghvard was, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).

*In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.***

*Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).***

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie in Armenië bij. Onder verwijzing naar landeninformatie menen verzoekers dat er sprake is van een escalatie van het geweld in de grensregio van Armenië met Azerbeidzjan en dat er een risico is dat het geweld verder escaleert (buiten het grensgebied). Verder stellen zij dat er zich in de grensgebieden heel wat mensenrechtenschendingen voordoen en er ten gevolge van dit conflict heel wat intern ontheemden zijn, die zich in erbarmelijke omstandigheden bevinden. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissingen erkend wordt dat er, ondanks het staakt-het-vuren op 10 november 2020, nog steeds schermutselingen gemeld werden, maar dat deze beperkt blijven tot het grensgebied van beide landen en dat dergelijke incidenten sinds de ondertekening van de gezamenlijke verklaring in augustus 2025 en gelet op de stabiele geopolitieke situatie uitermate beperkt zijn gebleven. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers eraan voorbijgaan dat de commissaris-generaal tevens heeft gemotiveerd dat hun verblijfplaats in Armenië te Yeghvard, *“een gebied [is] dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen”*. Verzoekers maken dan ook niet concreet in welke zin zij heden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen in verband met de huidige veiligheidssituatie in het grensgebied van Armenië en Azerbeidzjan.

2.3.14.4. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.14.5. Gelet op het geheel van al wat voorafgaat, is aan de eerste en tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

2.3.15. De Raad herhaalt dat een derde land voor een verzoeker enkel als veilig derde land kan worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat en er ook toegang toe heeft. Er zijn vooralsnog geen sluitende criteria voorhanden voor de vereiste band tussen een verzoeker en een derde land. Rekening dient te worden gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder een eerder verblijf in het derde land en familie die er verblijft. Deze elementen kunnen voldoende zijn om een band met het derde land vast te stellen, maar het moet alleszins ook vaststaan dat het redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht dat hij naar dat land gaat/terugkeert en er effectief wordt toegelaten. Dit laatste lijkt alleszins mogelijk, zoals *supra* reeds gesteld, minstens tonen verzoekers het tegendeel niet afdoende aan. Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekers de Armeense taal beheersen en etnische Armeniërs zijn (administratief dossier, *“verklaring DVZ”* verzoeker en *“verklaring DVZ”* verzoekster). Ook hebben zij enige tijd in Armenië doorgebracht, meer bepaald van september 2023 tot december 2023 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 17 april 2025, p. 4, 6). Bovendien kan ook hier worden herhaald dat er thans verschillende familieleden van beide verzoekers in Armenië woonachtig zijn (zie *supra*). Tot slot wijst de commissaris-generaal terecht op het feit dat verzoekster verklaarde hier in België naar een Armeens cultureel centrum te zijn geweest (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 11 september 2025, p. 6).

Dat verzoekers slechts een korte periode in Armenië hebben gewoond, neemt niet weg dat de voorgaande elementen samengenomen erop wijzen dat zij een afdoende aangetoonde band hebben met Armenië. De duur van een verblijf in het derde land vormt hier een indicatie toe, maar moet samen gezien worden met eventuele andere elementen ter staving van deze band. Verder opperen verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij het grootste deel van hun leven in Nagorno-Karabach hebben gewoond en er een wezenlijk verschil is tussen Nagorno-Karabach en Armenië. Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat uit de voorgaande elementen niet blijkt dat zij vervreemd zouden zijn van de Armeense waarden en normen. Tot slot betogen verzoekers in het verzoekschrift dat zij al veel langer in België wonen dan in Armenië, ongeveer twee jaar en een half, en dat verzoeker vroeger reeds enkele jaren in Nederland verbleef, waardoor zij meer vertrouwd zouden zijn met de waarden en normen van hier, dan deze in Armenië. Dat zij vertrouwd zijn met de waarden en normen van een bepaald derde land, sluit niet uit dat zij ook met de waarden en normen van een ander derde land vertrouwd kunnen zijn, zij het eventueel in mindere mate.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat er *in casu* kan worden aangenomen dat verzoekers een zodanige band hebben met het derde land, Armenië, dat van hen redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij naar dat land gaan en er ook toegang toe hebben.

2.3.16. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden als volgt overweegt inzake de door verzoekers bij het commissariaat-generaal neergelegde documenten:

“De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen:

Uw paspoort, geboorteakte en rijbewijs alsook uw vrouw haar paspoort, geboorteakte en diploma tonen aan dat jullie Armenen zijn afkomstig uit Nagorno-Karabakh. Dit wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. De huwelijksakte toont aan dat jullie gehuwd zijn, dit wordt ook niet in vraag gesteld door het CGVS. Uw certificaat en diploma van Nederlandstalig onderwijs staat los van uw vrees ten opzichte van Armenië. De oproepingsbrieven tonen aan dat u mogelijks opgeroepen bent in het kader van een onderzoek door de Armeense staatsveiligheid. Echter is er onduidelijkheid betreffende de authenticiteit van deze brieven gezien uw verklaringen strijdig zijn met de inhoud ervan en dit louter kopieën zijn. Ook blijkt dat er in Armenië nog steeds een hoge graad van corruptie aanwezig is en zulke documenten bijgevolg ook tegen betaling kunnen worden verkregen. Zelfs indien deze documenten authentiek zijn tonen deze op geen enkele wijze aan dat u zou beticht worden van landsverraad en weet dit de weinig aannemelijke context die u gaf betreffende uw vervolgingsfeiten te weerleggen. De videofragmenten tonen aan dat u tewerkgesteld was voor het Rode Kruis in Nagorno-Karabakh en daadwerkelijk patiëntenvervoer verrichtten waarbij het mogelijk is dat u ook in het konvooi aanwezig was toen V. werd gearresteerd. Gezien uw bredere verklaringen wordt dit ook niet in twijfel getrokken door het CGVS, maar deze beeldfragmenten tonen niet aan dat u omwille van deze feiten een concrete en geloofwaardige vrees voor vervolging zou hebben in Armenië.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.17. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekers geen elementen naar voor hebben gebracht waaruit blijkt dat zij in Armenië zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hen en Armenië niet zodanig is dat het voor hen redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat zij niet tot het grondgebied van Armenië zullen worden toegelaten, zodat Armenië voor verzoekers beschouwd kan worden als veilig derde land.

2.3.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers beide tot tweemaal toe werden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud – dit met bijstand van een tolk Armeens en in aanwezigheid van hun advocaat – en de kans kregen om hun relaas omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en de beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.20. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS